

Poutník

roč. 19, č. 45

8.11. 2020

8.11. Ne 32. neděle v mezidobí
Mše sv. pouze on-line

9.11. Po svátek Posvěcení lateránské baziliky

10.11. Út památka sv. Lva Velikého, papeže a učitele církve

11.11. St památka sv. Martina, biskupa

Adorační den za nová povolání a za rodiny

celodenní tichá adorace před Nejsvětější svátostí v kapli Božího Milosrdenství

12.11. Čt památka sv. Josafata, biskupa a mučedníka

13.11. Pá památka sv. Anežky české, panny

Adorační den a noc naší farnosti

celodenní tichá adorace před Nejsvětější svátostí v kapli Božího Milosrdenství

14.11. So památka sv. Siarda, opata, premonstráta

15.11. Ne slavnost svatého Martina, biskupa
Mše sv. pouze on-line

➤ Letošní **dušičkový čas**, naplněný zvláštní atmosférou protipandemických opatření evokuje v člověku představu opuštěnosti, kterou prožívají duše, na které v očistci nikdo nepamatuje. Mnoho lidí je dnes kvůli pandemii osamocených. Tím více si můžeme uvědomovat sílu modlitby a hřejivého lidského slova, které tak jako pomáhá živým, tak pomáhá tím více i těm nezapomenutějším kdesi hluboko v očistci. Listopad je měsíc velikého milosrdenství pro duše. Pamatujme na ně.

➤ Slavnost svatého Martina bude letos pouze duchovním svátkem, který z pochopitelných důvodů nemohou doprovodit žádné oslavy. Ale tím více můžeme našeho patrona za celou situaci prosit a prožít tak krásný „Svatomartinský týden“. Na našem webu i facebookovém profilu najdete poutavé vyprávění o svatomartinských tradicích.

Společná domácí modlitba růžence za dnešní situaci, zastavení pandemie ad. každý den ve 20.00

Duchovní péče je v tyto dny z důvodů omezení poskytována individuálně a kdykoli na požádání.

Svátost smíření, svaté přijímání, svátost nemocných, duchovní rozhovor a jiné záležitosti, je možné si domluvit předem.

Poutníčkova

příloha

roč. 19, č. 45

❖ **Požehnání** pro všechny farníky, přátele naší farnosti a dobrodince **denně** v 8:00, ve 12:00 a ve 20:00

Absolutizujeme přítomnost, jako bychom nikdy neměli zemřít

(Papež František, 8.11. 2020)

Evangelium 32. neděle (Mt 25,1-13) nás zve, abychom pokračovali v úvaze o věčném životě, započaté o slavnosti Všech svatých a Vzpomínce na všechny věrné zemřelé. Ježíš v něm vypráví podobenství o deseti pannách, pozvaných na svatební hostinu, která symbolizuje nebeské království.

V Ježíšově době bylo zvykem, že se svatby slavily v noci a průvod pozvaných kráčel s rozžatými lucernami. Některé družičky jsou pošetilé – sice s sebou vezmou lampy, ale nikoli olej, zatímco ty moudré si spolu s lampou přinesou také olej. Ženich se opoždí a všechny dívky zmůže dřímota. Když pak nějaký hlas oznámí, že zakrátko ženich přijde, pošetilé družičky teprve v tu chvíli zjišťují, že nemají dostatek oleje a prosí o něj ty moudré, které jim ale odpoví, že jim ho nemohou dát, protože by pak olej nevystačil pro nikoho. Jakmile se pošetilé dívky vypraví za prodáváči oleje, přichází ženich, moudré družičky s ním vcházejí na svatební hostinu, kdežto ty opoždilé čeká odmítnutí.

Je jasné, že nám Ježíš tímto podobenstvím chce říci, že na setkání s ním máme být připraveni. Nejenom na konečné setkání, nýbrž také na malá – malá a velká – každodenní setkání, která mu předchází a pro něž nestačí pouze lampa víry, ale vyžaduje se také olej milosrdné lásky a dobrých skutků. Víra, která nás skutečně spojuje s Ježíšem, „se projevuje láskou“, jak prohlašuje apoštol Pavel (Gal 5,6), a za takovou víru lze označit postoj moudrých dívek. Moudrost a obezřetnost spočívá v tom, že nečekáme na poslední chvíli, abychom opětovali Boží milost, nýbrž činíme tak okamžitě, začínáme hned. „Ano, pak se možná někdy obrátím...“ – „Obrat' se dnes! Změň život dnes!“ – „Ano, jistě, ale až zítra“. Je to tak? Takový zítřek nikdy nenastane, začněme dnes. Pokud chceme být připraveni na poslední setkání s Pánem, máme s ním již od nynějška spolupracovat a konat dobré skutky podněcované jeho láskou.

Víme, že se nám bohužel často stane, že zapomeneme na svůj životní cíl, tedy konečné setkání s Bohem, čímž se vytrácí smysl očekávání a za absolutní se považuje přítomnost. Když se absolutizuje přítomnost, hledí se pouze na ni, a vytrácí se smysl pro očekávání, který je velice krásný. Je tolik nezbytné očekávat Pána, protože nás to též vymaňuje z momentální rozporuplnosti. Když naopak ztrácíme smysl pro očekávání, máří takový přístup jakoukoli perspektivu posmrtného života: vše se dělá tak, jako bychom nikdy neměli odejít na věčnost. Zajímá nás výlučně, jak stále více vlastnit, vyniknout, zařítit se... Jestliže se dáme vést tím, co se nám zdá přitažlivější, co se nám líbí, pokud hledáme vlastní zájmy, pozbyde náš život plodnosti. Neuložíme tak žádnou zásobu oleje do své lampy, která vyhasne ještě před setkáním s Pánem. Máme žít dnes, avšak onen dnešek směřuje k zítřku, k onomu setkání, obtěžkanému nadějí. Pokud naopak bdíme, prokazujeme dobro opětováním Boží milosti, můžeme klidně očekávat ženichův příchod. Nezneklidní nás, že nás Pán může zastihnout i ve spánku, protože jsme každodenními dobrými skutky shromáždili zásobu oleje. Nastřádali jsme ji v onom očekávání na co možná nejdřívější příchod Pána, který přijde, aby mne odvedl s sebou.